

Зимна картина.

Дѣдо Бѣлчо пакъ довтаса, съ дивна си окраса. Вижете какъ се нагласява, врѣдъ се настанява. Драгъ гостъ той е на полята, кичи и дървята... А дѣцата съ радостъ мила, черпятъ нова сила. Тукъ едно-два, тамъ пѣкъ група, викатъ — нека трупа! И съ екотъ, смѣхъ и пѣсни, правятъ смѣтки лесни: за шейни, „човѣци“, валки — мили тѣмъ игралки; за приятенъ бой съ топки и за птичи клопки; за рѣката чудно гладка, дѣ пѣрзалка сладка, всеѣки день шо си ги кани, както бѣ и лани...

Ей го Бѣлчо (Дѣдо Мразъ), трупа, вали, едъръ на парцали; готви се да годиняса, така му понася. Едно само той пропуска: да валне обуца и да пустне по старешки, малко топли дрѣшки. Че у бѣдничкитѣ кѣщи, ужасъ си е сѣщи; че сираченцата боси, мразъ ще ги покѣси. . .

П. Николовъ.

Дѣдо Мразъ.

Ей привтаса дѣдо Мразъ,
Гостенинъ е пакъ при насъ,
Па се перчи и озърта —
Нигдѣ дѣдо се не свѣрта.

Съсѣ брадата си покри
И горитѣ и полени,
Долинитѣ, равнинитѣ,
Тѣнки брѣзи оцѣ зеленни.

А дѣцата съсѣ шейни
По брада му полетѣха
И отъ радостъ сладко, мило
Дружна пѣсень си запѣха.

Ч. Н. Чендовъ.